

לעילוי נשמת הר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן הר' טוביה ז"ל

תורה תבלין

A Torah Tavlin Publication
34 Mariner Way Monsey, NY 10952

שבת קודש פרשת במדבר - מברכים חודש סיון

Shabbos Parshas Bamidbar

כ"ט אייר תשס"ג - May 31, 2003

הדלקת נרות שבת - 8:03 * (Monsey, NY) שקיעה/יום השבת - 8:22
זמן קריאת שמע/מ"א - 8:34 ~~~~ צאת הכוכבים/מערב - 9:11
זמן קריאת שמע/הגר"א - 9:10 ~~~~ צה"כ/לשיטת רבינו תם - 9:33
*מי שמדליק מוקדם, אין לאחר מזמן עצם קבלת השבת (משיאמר מזמור שיר)

מדעת עליון

וידבר ה' אל משה במדבר סיני ... שאו את ראש כל עדת בני ישראל וכו' (א-א'ב')
פרש"י מתוך חיבתו לפניו מונה אותם כל שעה. כשיצאו ממצרים מנאן, וכשנפלו
בעגל מנאן ... כשבא להשרות שכנתו עליהם מנאן עכ"ל.

והביא הגמור"ר יצחק מאגריסו זצ"ל בשם מוהר"ר השל זצ"ל, הטעם שצוה
הקב"ה למנות את ישראל, שכבר נתבאר בכמה מקומות שהאומות טוענים כנגד בני
ישראל לאמר "אחרי רבים להטות" (שמות כג) - כלומר, כיון שהאומות עובדים
עבודה זרה צריכים גם בנינו לעבוד עו"ז, מאחר שהם שבעים אומות וישראל רק
אומה אחת וממילא יש להם הרבים. נמצא שבנינו בטלים בששים כנגדם. לכן צוה
הקב"ה למנות את כלל ישראל כמה וכמה פעמים, והכלל הוא דדבר שבמנין אפילו
באלף לא בטיל, דהיינו שכל דבר הנמנה תמיד וגם נמכר במנין, ונתערב איסור מן
הדבר הזה הנמכר במנין אפילו בתוך אלף של היתר, אין האיסור בטל ונעשה כל
ההיתר אסור מפני שדבר שבמנין חשוב ולפיכך אינו מתבטל. ולכן כשיבאו הגוים
ויטענו נגדנו שהם הרוב ועלינו לעבוד עו"ז מכיון שנתבטל בפניהם, נשיב להם לאמר
"אנו דבר שבמנין ואין אנו מתבטלים שכבר מנה אותנו הקב"ה כמה פעמים."

וזהו מדכתי' (הושע ב) "והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא
יספר." כלומר, למה צוה הקב"ה למנות ישראל כמה פעמים, והרי בדין שלא ימד
ולא יספר? אלא כדי שנשיב לגוים שאין אנו מתבטלים מפני שאנו דבר שבמנין.

פקד את בני לוי לבית אבותם למשפחותם כל זכר מבן חודש ומעלה וכו' (ג-טו)
וברש"י משיא צא מכלל נפלים הוא נמנה ליקרא שומרי משמרת הקודש עכ"ל.

קח את הלויים תחת כל בכור בבני ישראל ... והיו לי הלויים אני ה' וגו' (ג-מה)

Rashi tells us that *Shevet Levi* replaced the firstborn of each tribe, as the *kohanim* in the *Mishkan*. The בכורים lost that right after having participated in the episode of the golden calf, while the *Leviim* abstained. However, if the tribe of *Levi* was so heroic, why did *Hashem* want to destroy them as well? After all, before Moshe came down the mountain and found the golden calf, *Hashem* had spoken about wiping out everyone and beginning anew with Moshe alone. Only Moshe's incessant pleading on behalf of the people down below that saved the Jewish Nation, including *Shevet Levi*, from extinction.

R' Noach Weinberg Shlit"a points out that although *Shevet Levi* heeded Moshe's call to wipe out the idol-worshippers, where were they before Moshe came down the mountain? Should they not have responded to the situation earlier? Why did they wait for Moshe before making their move to correct what they knew to be deadly wrong? In this respect, they were complicit in the treacherous act and deserved to be eradicated along with the rest of the nation.

We learn an important message from here: When the call of morality goes out - act! Don't wait for someone else to lead the way, for another to make the necessary move, or else it may be too late. Non-action can have dire consequences in this world, and in the next one. Don't try to be a leader when it is not necessary but, on the other hand, don't try to avoid the responsibility of being a leader when you see the position vacant. It takes a crisis sometimes to show us just who we are, what we are capable of achieving, and just what *Hashem* expects from us in life.

הוא היה אומר

R' Menachem Mendel of Kotzk ZT"L would say:

"The words "ראש בני ישראל" are abbreviated in the word רבי. On the other hand, these letters can also spell out the words "רע בעיני ה'" - "Bad in the eyes of Hashem." This alludes to the fact that for any Rov or leader of people, there are no compromises and no short cuts, or else he will bring on the 'Bad.'"

R' Sholom Ber of Lubavitch ZT"L would say:

"It is better to eat in order to pray than to pray in order to eat!"

R' Eliyohu of Vilna ZT"L (Vilna Gaon) would say:

"When a *maggid* is to speak to *Yidden*, he should speak about strengthening Torah study, for this is the fundamental principle upon which all of *yiddishkeit* depends." MAZEL TOV TO SHLOIMIE SIMONOVITZ AND ELIE POLLAK

זוכה לבנות בית נאמן בישראל ON THEIR UPCOMING MARRIAGES. MAY THEY BE

For all inquiries and הערות, please call 845-821-6200 or E-mail: TorahTavlin@aol.com

moments before hurtling deep into the depths of the water. But then, as its last moment of life approached, the Fah suddenly caught a glimpse of its beautifully outstretched wings, skillfully maneuvering the air currents, their multicolored feathers glistening and glimmering in the sunlight. It began to feel unexpectedly revived, a sudden desire for life surging through it and the Fah changed course, now soaring higher and higher into the skies with renewed enthusiasm and joy."

The *Talmidim* were listening raptly, staring at the pure and holy face of the *Sanzer Rebbe*. "So it is with us," R' Chaim reflected. "When we look at ourselves and our deeds, we can easily come to despair. How small and insignificant are we? How much potential have we wasted, how many precious hours and minutes have we let slip through our fingers with nothing accomplished? But when we look back at our unique heritage, our great and holy ancestors and when we tell stories of our *tzadikim* and reflect on their lives and deeds, we become refreshed. We are reminded of just what a Jew can become. We once again have hope!"

TORAH GEMS

שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם במספר וכו' (א-ב)

The first *posuk* in *Sefer Bamidbar* clearly defines to whom *Hashem* was addressing His words. "*Hashem spoke to Moshe in the wilderness of Sinai from the Ohel Moed*" If so, why are His actual words employed in the plural term, *"שאו את ראש כל עדת בני ישראל"* - "*Raise up (Take a census of) the head of the entire assembly of Bnei Yisroel*"? *Hashem* should have said *"שאו"* in the singular tense, as He addressed Moshe alone. Why use the plural term *"שאו"*?

The *Sephardic Chacham*, **R' Mordechai Hakohen Abadi ZT"L**, answers that the word *"שאו"* has another interpretation. It connotes song, as it says in *Tehillim* (פא-ג), *"שאו זמרה ותנו תף"* - "*Take up the song and sound the drum.*" Thus, here *Hashem* addressed, as it were, not only *Moshe Rabbeinu*, but also the *wilderness*, urging them to take notice of the Jewish People and sing a song worthy of their honor. This song is to be sung by *Moshe Rabbeinu*, the *Ohel Moed*, the wilderness, and, in fact, all of creation, for the honor of "*the entire assembly of Bnei Yisroel.*" The men, who accepted the study of *Torah* and fulfillment of its obligations deserve this Song of Honor and so too, the women are deserving for maintaining their standard of honor in Egypt. Despite having been under Egyptian rule, they did not breach the guidelines of modesty and purity. This is what *Chazal* mean when they comment that in the future, even the wilderness will praise *Yisroel*.

וקשה, דאיך אפשר להכריז על תינוק בן חודש המוטל בעריסה שיגדל להיות משומרי משמרת הקודש? ומה היה סוד חינוכם של שבט לוי בצדקת בנם?

ומבאר הגמ"ר שמעון שוואב זצ"ל, בס' מעין בית השואבה, שמבואר שכשחטאו בני ישראל בעגל ואמר משה רבינו "מי לה' אלי", נאספו כל בני לוי ונצטוו להרוג אחיהם וקרוביהם בלי שום פקפוק, וכך עשו. הרי ששבט לוי מעלים אהבתם להקב"ה למעלה מכל האהבות אחרות שבעולם, ואפי' מאלו האהבות הטבעיים בטבע האדם, כאהבת הסבא והנכד והאח. וכשהילד מכיר באביו האוהבו בלב ונפש כרחם אב על בנים, שמכל מקום אם יגיע העת שיוכרח לבחור בין אהבת בנו ואהבת בוראו, בלי ספק יעדיף אהבת המקום, הרי זה משאיר רושם חזק ועמוק בלב הבן, ומבין איך שמרכז חיי אביו הוא עבודת השי"ת, ובכדי לשמור משמרת הקודש מוכן הוא למסור את כל הון ביתו באהבה להקב"ה. וברבות הימים, הניצוץ הזה של אהבת הבורא מתלבלב בלב הילד מבית לוי עד שגם הוא שם למטרת חייו להיות נמנה בין שומרי משמרת הקודש. ובכן, אף אם עדיין הוא תינוק ומוטל בעריסה, מובטח הוא להיות ראוי לכשיגדל ישמור משמרת הקודש, וא"כ נקרא כבר עכשיו על שם סופו.

מעשה אבות.... סימן לבנים

ואת כל העדה הקהילו ... ויתילדו על משפחותם לבית אבותם במספר שמות (א-יח)

One late night, after many consecutive hours of uninterrupted *Torah* study, a few of the students in the famed *yeshiva* of the holy **Divrei Chaim, R' Chaim Halberstam ZT"L of Sanz**, became weary. They began to *shmooze* amongst themselves. But when *Torah* scholars start *shmoozing* they don't just talk about anything! What do they talk about? They began to compare each other's *Yichus* - lineage, tracing their backgrounds back to many of the holy *Chassidishe Rebbes*. They traded stories about these great Masters who founded and fostered the *Chassidic* movement. This went on for a short while.

Suddenly, the *Rosh Yeshiva* R' Chaim walked into the *Beis Medrash*. Immediately, he perceived that the students had already left off studying. "And what is all this *shmoozing* about," he asked, looking directly at the *bochurim*. Embarrassed as they were, they had no choice but to confess. The oldest of the the group found the courage to stammer, "We, we, were just trading stories of *tzadikim* and the holy *Rebbes*."

"Is that so?" countered R' Chaim, "Then I also have a story to share." The *Rebbe* smiled kindly to ease his students' uneasiness. "There was once a large bird who lived on a desert island, and it was called the 'Fah.' The problem with the Fah was that it was afflicted with painful and unseemly sores all over its legs. Sometimes it would look at its legs and sink into utter desperation because of the terrible sores, and it would then contemplate the idea of ending its misery by hurling itself into the sea. Finally, it was unable to take it any longer. The large Fah made its decision and took off in flight, preparing itself for its last